

Po sobotní deváté hodině jsme vyrazili od paneláku k vlakovému nádraží, odkud nám jel vlak do Tábora. V nádražní kase jsme vyjednali hromadnou slevu, takže nás cesta do Budějovic a zpět vyšla na polovic. Do vlaku se nasoukala i nějaká turistická skupina, takže vlak se lehce zaplnil. Do Tábora jsme mastili Prší. V Táboře jsme si počkali na přípoj z Prahy, v kterém cestovala zbývající část výpravy. Obsadili jsme jejich kupé a pomohli jim vypít soudek Gambáče, který si chlapci vezli z Prahy. V Budějovicích jsme se chtěli do Budvaru přesunout trolejbusem, ale než jsem se dostal ze záchodů ven, abych výpravu usměrnil k trolejbusu, už byla jedna část výpravy pryč taxíkem. Čekali jsme tedy až se taxík vrátí opět pro nás, ale přijel až po čtvrt hodině. Bylo nás sedm, ale nakonec tři z nás vzala Oktávkou nějaká taxíkařova známá. Cesta nás stála 150,-Kč. V Budvaru jsme absolvovali domluvenou prohlídku. Mladá průvodkyně nás protáhla pivovarem a my jsme si pak v závěru nakoupili nějaké cetky v podnikové prodejně. Měli jsme čas, proto jsme se k Masným krámům vydali pěšky. Před hospodou jsme udělali skupinové foto a pak už jsme si sedli ke stolu, který jsem měl rezervovaný 14 dní předem. Většinou, co jsem si tak mohl všimnout, byly napsány rezervace na všech stolech. Jeden pinglík nás měl na starost, takže než jsme se pohodlně usadili, už jsme měli püllitry na stole. Pivo bylo opravdu vynikající. V mžiku byly na stole utopenci, slivovice a polévka. Museli jsme poprosit pinglíka aby nás nechal vydechnout a slibované koleno, přinesl až za hodinu. Mezitím jsme dali doutník a pak si prohlédli interier hospody. V krámku před vstupem jsme opět nakoupili nějaké upomínkové cetky a pak přišlo slibované koleno. Nějací

návštěvníci sedící vedle nás si nás začali fotit, ale nebylo skoro co, protože jen jeden z nás jedenácti nad kolenem zvítězil. Všichni, včetně mě, v půlce odpadli. Přinesenou zmrzlinu jsme snědli už v posledním tažení. Napojeni pivem a těžce nadmutí, takže bylo za trest jít vzadu za výpravou, jsme zamířili po páté hodině k nádraží. Vlak ECC jel kupodivu načas, takže vyzbrojeni zakoupenými plechovkami Budvaru jsme naskákali do vlaku. Vedle nás v kupé seděla nějaká slečna s psíkem a když odmítla deset dotazů, jestli nechce chlazené pivo, spustili jsme naplný plyn národní písničky. Produkce nám vydržela až do Tábora, kde jsme se rozloučili s pražskou skupinou a čekali jsme na přípoj do Pelhřimova. Pochválili jsme si, jak nám to dnes pěkně vychází, a proto ještě naše dvojka vyrazila koupit lahváče do bufetu. Bohužel, jen co vlak přijel, během pár vteřin odejel. Dvojka marně za náma mávala lahváčema, posledním přípojem jsme mizeli do Pelhřimova. Jejich verze mluvila o tom, že jsem podplatil strojvůdce, aby na to šlápnul. Moje verze vycházela z toho, že po nástupu do vlaku, už nešlo překonat vzduchovou brzdu. Jelikož hromadná jízdenka zůstala u jednoho ztracenců v kapse, museli jsme si je koupit znovu. V Obratani nastoupila ranní turistická skupina, která byla silně nasmrděná hospodou. Po osmé jsme dorazili na nádraží. Při výstupu nás už čekala ztracená dvojka, obležená kuželkami Prazdroje a s písní "Už přijíždí poslední kovboj" na nás mávala. Cestou z nádraží z nich vypadlo, že si najali "tágo" z Tábora, aby byli na nádraží dříve než my. V klubu Sauna jsme dali poslední pivo a tím jsme úspěšný výlet zakončili.